

РЕШЕНИЕ

№ 341

гр. С., 07.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 31 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ

при участието на секретаря ГЕРГАНА Н. БАРАКОВА
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ Гражданско дело
№ 20231110121342 по описа за 2023 година

Предявени са искиове от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я“ № 23Б срещу следните лица:

- Н. Н. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „Д. Б.“ № 46, вх. Г, ет. 2, ап. 4,
- И. Н. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „С.“ № 3,

по чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответниците да заплатят на ищеца в условията на разделност по $\frac{1}{2}$ от следните суми за имот, находящ се в гр. С., ж.к. „Я“, бл. 24, вх. А, ет. 5, ап. 9, абон. № ****:

- сумата от 313,80 лв. - цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода 01.05.2019 г. - 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 25.04.2023 г. до изплащане на вземането;
- мораторна лихва от 65,35 лв. за периода 15.09.2020 г. - 05.04.2023г.;
- сумата от 36,70 лв. - цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода 01.03.2020 г. - 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 25.04.2023г. до изплащане на вземането;
- мораторна лихва от 8,94 лв. за периода 16.05.2020 г. - 05.04.2023 г.

Ищецът твърди, че ответниците в качеството на собственици на процесния имот са клиенти на топлинна енергия за битови нужди за процесния период, поради което дължат суми за топлинна енергия и дялово разпределение. Представя писмени доказателства и прави искане за допускане на експертизи и привличане на трето лице помагач.

Ответниците И. Н. и Н. Н. са подали отговор на исковата молба, като отговорът на първия ответник се явява в срока по чл. 131 ГПК, а на втория

ответник – след този срок. Оспорват исковете по основание и размер. Оспорват дължимостта на суми за дялово разпределение, поради липса на облигационно отношение между страните по договор за извършване на услугата дялово разпределение. Изтъкват, че липсва и решение на ОС на ЕС за сключване на такъв договор. Оспорват да са изпаднали в забава за плащане на задълженията за топлинни услуги. Относно методиката за изчисляване на количеството потребена топлинна енергия твърдят, че с Решение № 7276/03.07.2023 г. по адм. д. № 746/2021 г. на ВАС са отменени т.6.1.1 от методиката, приложение към чл. 61, ал. 1 от Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 г. на министъра на енергетиката, както и §2 и §3 от ПЗР на същата наредба. Правят възражение за погасителна давност.

Съдът, като обсъди събраните доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Предмет на делото са кумулативно обективно и субективно съединени иски с правно основание чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД.

За да бъдат уважени предявените иски по чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ, ищецът следва да докаже кумулативното наличие на следните материалноправни предпоставки: възникнало облигационно отношение между страните, по силата на което е доставена топлинна енергия и извършено дялово разпределение в процесния имот в претендираното количество и стойност, както и че ответниците са собственици/вещни ползватели на имота или го обитават на валидно договорно основание с открита на тяхно име партида, както и факти, спиращи и/или прекъсващи давността. За да бъдат уважени предявените иски по чл. 86 ЗЗД ищецът следва да докаже съществуване на главен дълг в съответен размер, изпадане на ответниците в забава и размер на лихвите.

По исковете за цена на доставена топлинна енергия и исковете за мораторна лихва върху посочената главница:

Според чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията по енергийно и водно регулиране, като в ал. 2, изр. 2 е предвидено, че общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от страна на клиентите. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. С оглед на тези норми следва да се приеме, че клиенти (потребители) на топлинна енергия, с които възниква облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия, са собствениците или вещните ползватели на топлоснабдените имоти. Правоотношението възниква по силата на закона, без да е необходимо изрично волеизявление в тази насока от страна на

потребителя.

За установяване на обстоятелството, че през исковия период ответниците са били клиенти на топлинна енергия в процесния недвижим имот, а именно апартамент № 9, находящ се в гр. С., ж.к. „Я.“, бл. 24, вх. А, ет. 5, респ., че между страните е възникнало облигационно отношение за доставка на топлинна енергия, по делото са представени следните писмени доказателства, а именно: Нотариален акт за собственост върху жилище, построено върху държавна земя чрез възлагане от жилищно-строителна кооперация № 48, том XXVII, дело № 4448/63 г.; удостоверение за наследници № 462/05.06.2000 г. на Цеко Н. Ц. (починал на 30.04.1998 г.) и удостоверение за наследници изх. № 0798/29.05.2023 г. на Н. Ц. Н. (починал на 15.03.2019 г.). От съвкупния анализ на посочените писмени доказателства се установява, че ответниците Н. Н. Н. и И. Н. Н. са придобили правото на собственост върху процесния недвижим имот по силата на наследствено правоприемство при равни дялове от по ½ ид.ч. всеки – арг. чл. 5, ал. 1 ЗН.

Относно топлоснабдяването на сградата в режим на етажна собственост, в която се намира процесният имот, както и на самия имот, това обстоятелство също се установява от представените с исковата молба писмени доказателства – молба-декларация от 07.06.2000 г., подадена от Н. Ц. Н. за откриване на партида при ищцовото дружество за ап. 9, находящ се в гр. С., ж.к. „Я.“, бл. 24, вх. А, ет. 5; заявление-декларация от 03.04.2014 г., подадена от Н. Ц. Н. промяна на партидата за топлоснабден имот със същия адрес на негово име; решение на общото събрание на етажните собственици в сградата, в която се намира процесния недвижим имот, за избор на „Т. С.“ ЕАД за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, както и от експертното заключение по съдебно-техническа експертиза.

С оглед гореизложеното и на посочените норми от ЗЕ ответниците се явяват потребители на топлинна енергия и са задължени въз основа на облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, възникнало по силата на закона, да заплащат на ищцовото дружество стойността на доставената топлинна енергия.

Относно същата доставка съдът кредитира изцяло неоспореното от страните заключение на съдебно-техническа експертиза (СТЕ), доколкото същото се основава на представените от фирмата за дялово разпределение документи, както и на извършените от вещото лице изчисления съгласно действащата методика. Според заключението на СТЕ, което съдът цени като обективно и компетентно, за исковия период от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. е начислена по прогнозни данни топлинна енергия в размер на 512,04 лв., а след извършено изравняване за периодите м.05.2019 г. – м.04.2020 г. и м.05.2020 г. – м.04.2021 г. е налице сума за възстановяване на потребителя в общ размер на (-) 159,22 лв. Следователно стойността на реално доставената през исковия период топлинна енергия се равнява на 352,82 лв.

С оглед гореизложеното, от събраните по делото доказателства се

установява, че в тежест на ответниците е възникнало задължение да заплатят в полза на ищеца стойността на доставената в имота им топлинна енергия. Релевираното от ответника Н. Н. Н. възражение за изтекла погасителна давност не следва да бъде разглеждано, тъй като подаденият от него отговор на исковата молба е след срока по чл. 131 ГПК, който е преклузивен за релевиране на посоченото възражение (арг. чл. 133 ГПК). Така ответникът Н. Н. дължи за потребена топлинна енергия за процесния период $\frac{1}{2}$ част от горната сума, а именно сумата от 176,41 лв., **но с оглед диспозитивното начало искът следва да бъде уважен до предявения срещу него размер от 156,90 лв. за процесния период.**

Предвид обстоятелството, че се установява, че „Т. С.” ЕАД има непогасено вземане срещу И. Н. Н. за стойността на доставената в имота топлинна енергия, следва да бъде разгледано направеното от последната възражение, че част от него е погасено по давност.

Задълженията на потребителя за заплащане стойността на топлинната енергия са такива за периодични плащания, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения, чийто падеж е уговорен в общите условия на ищцовото дружество, като не е необходимо плащанията да са еднакви по размер (*в този смисъл е Тълкувателно решение № 3/ 18.05.2012 г. по т.д. № 3/ 2011 г. на ОСГК на ВКС*). Същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен период. Чл. 116, б. „б” ЗЗД предвижда, че давностният срок се прекъсва с предявяване на иск относно вземането – в конкретния случай това е 25.04.2023 г.

Исковият период, за който ищецът претендира цена на доставена топлинна енергия, е 01.05.2019 г. – 30.04.2021 г., следователно в случая са приложими общите условия, одобрени с решение ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, влезли в сила на 11.08.2016 г. Според чл. 33, ал. 1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 (приложим в настоящия случай) в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Тоест по отношение на тях е приложима нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД, съгласно която давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо.

Следва да се вземе предвид спирането на давността по време на извънредното положение. Съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците /ЗМДВИП/, за срока от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти /какви са страните по делото/. Възобновяването на течението на спрените срокове е извършено с § 13 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), според който сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИП, продължават да текат след

изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в „Държавен вестник“. Посоченият закон е обнародван на 13.05.2020 г., поради което течението на давностния срок е възобновено на 21.05.2020 г. Т. е. за периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020г. погасителна давност не е текла.

С оглед на това съдът приема, че **вземанията за периода от м.05.2019 г. до м.11.2019 г. са погасени по давност.** Задължението за м.11.2019 г. е следвало да бъде изпълнено до 14.01.2020 г. включително и считано от 15.01.2020 г. е започнала да тече погасителна давност, като към 25.04.2023г. е изтекъл тригодишният давностен срок за него. Задължението за м.12.2019 г. е следвало да бъде изпълнено до 14.02.2020 г. включително и считано от 15.02.2020 г. е започнала да тече погасителна давност, която би била изтекла на 15.02.2023 г. В случая обаче със спирането на течението на давността за периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г., *тригодишната погасителната давност за него се увеличава с 69 дена*, поради което задължението за м. 12.2019 г. към 25.04.2023 г. не е погасено по давност, тъй като на 25.04.2023 г. е последният 69-ти ден от продължения срок и с подаването на исковата молба именно в този ден давността се прекъсва за пореден път (*съдът използва общодостъпен онлайн калкулатор за изчисляване на броя дни между две дати*).

Непогасените по давност вземания обхващат периода от м. 12.2019 г. до м.04.2021 г. Същите по прогнозно начислени суми са в размер на 402,26 лв. съгласно заключението на съдебно-техническата експертиза (*таблица 5*). Към посочената сума следва да бъдат прибавени сумите за доплащане от потребителя и да бъдат приспаднати сумите за възстановяване за непогасения по давност период. На основание чл. 162 ГПК съдът въз основа заключението на съдебно-счетоводната експертиза (*таблица 2*), намира, че за непогасения по давност период м.03.2020 г. – м. 04.2021 г. е налице сума за възстановяване на потребителя в общ размер на (-) 67,04 лв., и сума за доплащане от потребителя в размер на (+) 1,68 лв. (за втория отчетен период).

Следователно непогасеният по давност размер на задължението за заплащане стойността на топлинната енергия за периода от м. 12.2019 г. до м.04.2021 г. е 336,90 лв., от която ответницата И. Н. дължи половината, а именно сумата от **168,45 лв., но с оглед диспозитивното начало искът следва да бъде уважен до предявения срещу нея размер от 156,90 лв. за процесния период.**

Съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Нормата на чл. 84, ал. 1 ЗЗД предвижда, че когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от общите условия на „Т. С.“ ЕАД от 2016 г. клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 (приложим в настоящия случай) в 45-дневен срок след

изтичане на периода, за който се отнасят. В ал. 4 обаче е посочено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срок. По аргумент за противното съдът приема, че клиентите на топлинна енергия не дължат обезщетение за забава върху прогнозно начисляваната месечно топлинна енергия по чл. 32, ал. 1. Според чл. 32, ал. 2 от общите условия от 2016 г. след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Върху тези окончателно определени по размер суми въз основа на реалния отчет на доставеното количество топлинна енергия клиентите дължат обезщетение за забава ако не са заплатили сумите в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 2). За да може обаче потребителите на топлинна енергия да изпълнят задължението си да заплатят на „Т. С.“ ЕАД тези суми, е необходимо дружеството да окаже необходимото съдействие (по смисъла на чл. 95 ЗЗД), като предостави информацията относно дължимата сума, издавайки фактурата, предвидена в чл. 32, ал. 3 от общите условия. С оглед на това следва да се приеме, че 45-дневният срок тече от издаването на фактурата за съответния отчетен период, в случай че същото следва по време датата, на която изтича периодът.

В настоящия случай фактурата за периода от м.05.2019 г. до м.04.2020 г. е издадена на 31.07.2020 г. за сумата 188,53 лв., видно от представеното по делото обща фактура № *****. От заключението по СТЕ се установява, че прогнозно начислените суми за този период са в размер на 320,55 лв., а след извършено изравняване за периода е налице сума за възстановяване на потребителя в размер на (-) 160,90 лв. Следователно реално доставената топлинна енергия за периода е в размер на 159,65 лв. (независимо, че съгласно издадената от ищцовото дружество обща фактура за по-голяма сума). Ответниците е следвало да заплатят тази сума в срок до 14.09.2020 г. Тъй като това не е направено, за тях е възникнало задължение да заплатят на „Т. С.“ ЕАД обезщетение за забава от 15.09.2020 г.

Фактурата за периода от м.05.2020 г. до м.04.2021 г. е издадена на 30.06.2021 г. за сумата 193,16 лв., видно от представеното по делото обща фактура № *****. От заключението по СТЕ се установява, че прогнозно начислените суми за този период са в размер на 191,49 лв., а след извършено изравняване за периода е налице сума за доплащане в размер на (+) 1,68 лв. Следователно реално доставената топлинна енергия за периода е в размер на 193,17 лв. Ответниците е следвало да заплатят тази сума в срок до 14.08.2021 г. Тъй като това не е направено, за тях е възникнало задължение да заплатят на „Т. С.“ ЕАД обезщетение за забава от 15.08.2021 г. Претенцията на ищеца за мораторна лихва от 65,35 лв., какъвто размер е посочен и в заключението на съдебно-счетоводната експертиза се явява изцяло основателна.

По исквете за цена на услугата дялово разпределение и исквете за

мораторна лихва върху нея:

Разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост се извършва по системата на дялово разпределение - чл. 139, ал.1 ЗЕ. Видно от неоспореното от страните експертното заключение по СТЕ, което се кредитира от съда, дяловото разпределение в имота е извършвано от „Т. С.“ ЕАД, като услугата е предоставена през процесния период. Съгласно чл.139, ал.2 ЗЕ дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сгради – етажна собственост, се извършва от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а. Следователно ищцовото дружество може да извършва услуги по дялово разпределение. На следващо място, по делото, видно от представения протокол за общо събрание е прието валидно решение извършването на разпределението в процесната сграда етажна собственост да се извършва от „Т. С.“ ЕАД.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза, неоспорено от страните, и кредитирано от съда като обективно и компетентно дадено, се установява, че стойността на извършената услуга за в периода от 01.03.2020 г. до 30.04.2021 г. възлиза на сумата от 36,70 лв., за която сума няма данни да е погасена чрез плащане. Всеки ответник дължи половината от посочената сума, а именно по 18,35 лв.

След като се установява, че ищецът има непогасено вземане срещу И. Н. Н. за цена на извършена услуга за дялово разпределение следва да се разгледа възражението за давност, релевирано в срока по чл. 131 ГПК. Предвид липсата на уговорен срок за изпълнение на задължението за плащане на цената за дялово разпределение, давността започва да тече, считано от възникване на задължението – арг. от чл. 114, ал. 2 ЗЗД, което означава, че вземането за дялово разпределение за м.03.2020 г. не е погасено по давност по гореизложените съображения, след като на 25.04.2023 г. с подаването на исковата молба е прекъснато теченето на тригодишната давност. Следователно искът за сумата за дялово разпределение по чл. 79, ал. 1, предл.1 ЗЗД срещу ответниците се явява изцяло основателен.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена и получена покана за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, поради което акцесорната претенция в тази част се явява неоснователна. Съгласно чл. 36, ал. 2 ОУ от 2016 г. редът и начинът на заплащане на дялово разпределение се определят от ищеца и се обявява на клиентите. Като вземания, за който няма падежна дата за изпълнение, длъжникът изпада в забава след отправена от кредитора покана (чл. 84, ал. 2 ЗЗД).Ищецът нито твърди, нито доказва да е обявил такъв ред, нито да е отправил покана за плащане до ответника. В представените фактури няма

перо за дялово разпределение, а и няма данни същите да са достигнали до ответниците. Следователно исковете по чл. 86 ЗЗД във връзка с дяловото разпределение са изцяло неоснователни.

По разноските

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни, които своевременно са направили искане за присъждане на такива.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на разноски съразмерно с уважената част от исковете. Ищецът е сторил разноски за държавна такса, депозити за вещи лица, такса за издаване на съдебно удостоверение и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в размер на 50 лв. предвид невисоката правна и фактическа сложност на делото съгласно чл. 25, ал. 1 НЗПП вр. чл. 78, ал. 8 ГПК, които възлизат в общ размер от 805,00 лв. (или по 402,50 лв. срещу всеки ответник), като с оглед уважената част от исковете, има право на разноски за сумата от **734,22** лв.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответниците имат правно на разноски съразмерно с отхвърлената част от исковете. Видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие от 18.07.2023 г. и платежно нареждане от 31.07.2023 г. ответниците са заплатили адвокатско възнаграждение в общ размер на 400,00 лв.

На ответниците съразмерно с отхвърлената част от исковете за адвокатско възнаграждение следва да се присъди сумата от **8,42** лв. – разноски за настоящото производство.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД Н. Н. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „Д. Б.“ № 46, вх. Г, ет. 2, ап. 4 и И. Н. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „С.“ № 3, да заплатят на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я“ № 23Б, по ½ от следните суми за имот, находящ се в гр. С., ж.к. „Я“, бл. 24, вх. А, ет. 5, ап. 9, абон. № *****:

- сумата от **313,80** лв. - цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода 01.05.2019 г. - 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 25.04.2023 г. до изплащане на вземането;
- мораторна лихва от **65,35** лв. за периода 15.09.2020 г. - 05.04.2023г.;
- сумата от **36,70** лв. - цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода 01.03.2020 г. - 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 25.04.2023г. до изплащане на вземането, като

ОТХВЪРЛЯ иска на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я“ № 23Б по чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответниците

Н. Н. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „Д. Б.“ № 46, вх. Г, ет. 2, ап. 4 и И. Н. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „С.“ № 3 да заплатят сумата от **8,94** лв. - мораторна лихва за периода 16.05.2020 г. - 05.04.2023 г. върху главницата за дялово разпределение.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Н. Н. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „Д. Б.“ № 46, вх. Г, ет. 2, ап. 4 и И. Н. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „С.“ № 3, да заплатят на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я“ № 23Б, сумата от **734,22** лв. – разноски по делото.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я“ № 23Б, да заплати на Н. Н. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „Д. Б.“ № 46, вх. Г, ет. 2, ап. 4 и И. Н. Н., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „С.“ № 3, сумата от **8,42** лв. – разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски районен съд: _____